

Galleri Lokomotiv

Örnsköldsvik

Erika Kristoffersson Bredberg

"Die Young"

Utställningen pågår till 14 mars 2020.

"Die Young"

Erika Kristoffersson Bredberg på Galleri Lokomotiv

På Örnsköldsviks tågstation är det lugnt och tyst när jag kommer för att se den aktuella utställningen på Galleri Lokomotiv, som ligger inbäddat i stationsbyggnaden. Rusningstiden har passerat. Människorna med sina rullväskor och pappmuggar med kaffe har försvunnit till sina kontor. Genom galleriets dörr strömmar lågmäld ambientmusik. Rymdljuden kommer från en film som rullar vid ingången. Den visar hur glaskonstnären Erika Kristoffersson Bredberg arbetar i sin verkstad. Hon snurrar det glödande glaset på en lång metallpipa, formar och blåser. Det är kul att se hur det går till, som ett studiebesök i glashyttan. Filmen bidrar till känslan av att ha kommit in i en lyxig designbutik i och med att den är så snyggt gjord. Utställningen i sig är minimalistisk. Den består av 14 glasskulpturer, de flesta ungefär lika stora som en halvliters läskflaska. Väggarna lämnas i stort sett rena, med undantag för tv:n och tre runda, hängda glasskulpturer. De heter rätt och slätt *Väggobjekt die* och *Väggobjekt young* och är prydda med texten DIE YOUNG. Texten är infogad i glaset och skriven med en font som för tankarna till gängtatueringar och 90-tal. Ett äldre par kommer in i galleriet en liten stund efter mig. Damen läser på en av skulpturerna. "Män va stå ne ... DÖ!!?" utropar hon. "Män huvva" svarar gubben. Sedan resonerar de en stund kring huruvida konstnären kan tjäna några pengar på detta innan de går. Jag försöker låta bli att fnissa. Själv tycker jag inte att det känns helt otänkbart att Erika Kristoffersson Bredbergs skulpturer skulle kunna slå igenom i något glassigt inredningsmagasin och att alla människor med stilsäkra hem skulle få omedelbara begär efter konstverken. Konst är ökänt svårt att få någon ekonomi i, men de här skulpturerna tror jag på. Den fulsnygga, ironiska stilen ligger helt rätt i tiden nu när Generation X vuxit upp och ska smycka sina hem.

Just orden DIE YOUNG upprepas som ett mantra genom utställningen och syns i flera av skulpturerna. På vissa ställen går den lätt att läsa men i andra verk är texten liksom söndervriden. Andra saker som återkommer är en skev smiley och Musse Pigg-skulpturer i upplösningstillstånd. Ansiktena ser ut att vara på väg att smälta av, samtidigt som mungiporna pekar rakt upp. De påminner om Ester Ericssons seriefigur, en deformerad Långben, som vinglar runt på höga klackar. Alltid med ett vinglas i handen, alltid beredd att bjuda på cyniska lustigheter. Längs med två av det lilla galleriets väggar löper avsatser som passar bra att ställa skulpturer på. Det gör att det bara behövs tre smala podier på golvet. På dem står en grupp Musse-skulpturer i varierande storlek. Den minsta har ett oskyldigt och oförstört uttryck medan de större blir mer och mer vanskapta. Tillsammans har de fått namnet *Growing up set om 5 mickey font*.

Utställningstexten som ligger på ett bord i galleriet är inte samma som på hemsidan eller i pressmeddelandet. Båda är skrivna i personlig ton och berör konstnärens egna känslor inför att ställa ut på hemmaplan och inför att bli äldre. I den tryckta texten beskrivs relationen till hemorten och klumpen i bröstet som uppstår i mötet med minnena från uppväxten. I den digitala versionen står det att "utställningens helhet får agera som

VOLYM

symbol för de miljontals psykbryt som uppstår i ett samhälle där att göra karriär och 'lyckas' premieras, framför empati och solidaritet." Det är lätt att sympatisera med budskapen. Mycket lätt. Men jag har svårt att se den andemeningen i själva konsten. Den är snygg, den är trendig, den är ironisk. Men utan texterna hade jag nog inte anat att den också var samhällskritisk. Visst går det att se referenser till psykisk ohälsa i de skevt leende ansiktena, men kritiken mot att måsta vara lyckad motsägs på något sätt av att utställningen är så ... lyckad.

I skulpturerna finns också inbyggda krocker. För att producera dessa föremål krävs skicklighet, tålamod och omtanke om materialet. Samtidigt tycks stilen ropa SKIT SAMMA! Det vackra glaset och den välproducerade filmen skär sig mot det nihilistiska budskapet i konsten, som också kolliderar med de sårbara utställningstexterna. Men kanske är det just dessa motsättningar som gör utställningen intressant och tankeväckande.

Text och foto: Elmë Ämting

Volym 2020-02-29